

Изведнъжъ нѣкой силно заудря монастирската врата.

— Кой е? — извика оставениятъ караулъ.

— Азъ съмъ чорбаджи Йорданъ, — обади се треперящъ гласъ. — Отворете! Искамъ да се видя съ капитана! Имамъ важно нѣщо да му кажа!...

Вратата се откряна. Въ тоя мигъ двесте въоръжени запитиета съ гръмъ се втурнаха въ двора. Заговорниците настрѣхнаха. Тѣ наскочаха съ извадени ножове срещу бѣсната сганъ. Стана нѣщо страшно: рѣзкиятъ звънъ на ножоветѣ се смѣси съ охканията на раненитѣ и глухия екъ на Балкана. Монастирътъ пламна.